

Signal EXTRA

N

Hvorfor
Tyskland
skyter mot
England

13

ENGLANDS KRIGFØRING

Prinsipielt til begynnelsen av gjengjeldelsesslagene mot øya

Det slaget, for hvilket Englands soldater faller: en storkampdag på børsen

Til de bemerkelsesverdige scener i den moderne engelske historie hører uten tvil den 18. juni 1815, da slaget ved Waterloo etter flere dagers kamp nærmet seg slutten. Vi mener ikke marsjal Blüchers berømte støt inn i den høyre flanken til den napoleonske hær, der fulgte nettopp i det øyeblikket Wellington hadde satt inn sine siste reserver. Vi mener den scenen som utspiltes den følgende dag i London. Mens slaget ved Waterloo raste over på fastlandet, var Englands finansmagnater samlet på Londons børs. Det avhång av slagets utgang om no den finansgruppe, som hadde spekulert à la baisse, eller den som hadde spekulert à la hausse vilde få en uhyre gevinst. Som bekjent har den engelske gren av huset Rothschild ved et spesielt uttenkt meddelelsessystem den dagen lagt grunnvullen for sin rikdom.

Da Winston Churchill i slutten av mai i år hadde erklært i underhuset at Tyrkia på grunn av sin nøytralitetspolitikk ved slutten av krigen ikke vilde ha den sterke stilling som den håpet, skrev en kjent tyrkisk deputert en avisartikkel, at i Tyrkia er en ikke vant til å behandle vennskap folkene imellom etter børspekulasjonenes art og på en måte daglig

å registrere det andre folkets kursverdi. Dette tyrkiske svaret traff midt i sentrum av den uforanderlige og for alle kontinental-europeiske folk helt igjennom uforståelige engelske nasjonalkarakter. Alt få dager etter skulde dette vise seg på ny.

Den 6. juni hadde invasjonen begynte i de første morgentimer. Den følgende dag berettet de amerikanske korrespondenter til New York at det umiddelbart etterat invasjonsnyheten var blitt bekjentgjort var blitt utspilt ubeskrivelige scener på Londons børs. Kursene på visse papirer var på få timer nesten blitt fordoblet. Men særlig hadde det satt inn et run på aksjene til de store engelske krigsindustri-firmaer, men ved siden av også på aksjene til de nordfranske jernbaner. Dette skjedde i det øyeblikket, om hvilket en engelsk krigskorrespondent seinere sa: „Den gode jorden! Hvis jeg under de første 24 timer etterat jeg var kommet meg ut av vraket av en landingsbåt, ikke hadde kunnet klamre meg til den, vilde jeg sikkert ikke ha kunnet skrive en linje mer.“ I disse første timer av invasjonen har tusener av britiske soldater, som i slutten av uken før hadde tatt avskjed med sine mødre og forloveder, mistet livet. De

har ganske visst ikke erfart noe om børschaussen i London.

I sine „Paradoxes sur l'avenir de l'Europe“, sier Albert Mousset: „L'Angleterre s'alarme davantage d'un recul de sa monnaie que d'une défaite de ses troupes.“ „England hisser seg mer opp over en nedgang i sin valuta enn over et nederlag for sine tropper.“ Det er klart at denne uforanderlige grunninnstilling til krigen overhodet har brakt et helt annet valg av midlene til krigføringen, enn det er vanlig for de kontinental-europeiske folk.

I den første verdenskrigen var det hungerblokaden mot fiendens kvinner og barn, der som Lloyd George skrev i sine erindringer, var og ble det eneste kammiddel hvormed England til slutt hadde suksess. I denne annen verdenskrig har no England ved å slippe løs branner av større omfang og tilintetgjørelsen av tett bebodde strøk i storbyene ved hjelp av sprengbomber og miner, innført det totale folketilintetgjørelses-prinsipp. For englenderne gjelder no den skjebnesvangre setning: „Krig er alt tillatt.“

Så har no Tyskland etter årelang venting natten til den 16. juni begynt å gi et forferdelig svar. I det øyeblikket da det begynte, ble øya til å

begynne med avskåret fra enhver forbindelse med utenverdenen. En kunde derfor ikke lenge skjule hvilken uhyggelig virkning alt denne første variasjon av det tyske gjengjeldelsesvåpen har hatt, som no drev Londons og Sør-Englands befolkning i kjellerne ikke bare for noen timer, men atter og atter for lengre tid. Fra dette øyeblikk av viste det seg ganske visst at krigen ikke bare er et spekulasjonsobjekt, hvor det beklagelig nok må risikeres en hel rekke av egne soldater, men at den — slik som den ble utfoldet av England og Amerika som tilintetgjørelseskrig — til slutt også slår tilbake som tilintetgjørelseskrig.

Det er betegnende for den dypere mening som ligger i denne prosess, at det stadig gis visse englendere, der alt aner at det ensidige spillet som ble spilt hittil i den engelske historie, no er slutt. For ikke lenge siden spurte f.eks. Reverend W. R. Inge i „Evening Standard“ om England vilde opphøre å være en stormakt. Og han svarte: „I visse betydninger: Ja. Vi må slutte å spille verdenspoliti og gi våre naboer moralske leksjoner.“ Reverend Inge mener no at ikke England, men Russland vil diktere freden, da det for en lang periode vil ha overvekten på to kontinenter. Dette er riktignok ikke så farlig for England. Det vil måtte avfinne seg med at det for framtiden igjen må bli et agrarland!

De slutninger som W. R. Inge trekker, særlig med hensyn til Moskvas rolle, vil en fra kontinental-europeisk standpunkt oppfatte annerledes. Men resignasjonen som taler ut fra disse ordene, er ikke noe annet enn den erkjennelsen at heller ikke den innsatsen av de mest morderiske tilintetgjørelsesvåpen, som England har foretatt mot de europeiske byer, får noe godt utfall. Det er resignasjonen hos den som aner at han ikke vil kunne stanse falllets skjebne.

For første gang i historien er no den britiske krigføringemetode falt umiddelbart tilbake på England selv. For første gang siden århundrer vil en i ruinene av britiske byer måtte tenke over til hvilke konsekvenser innstillingen til krig har ført, som England i uminnelige tider og til sist i krigføringen mot det europeiske kontinent har vært besjelet av.

HVORFOR SKYTER TYSKLAND MOT ENGLAND?

fordi

Englands tross alle advarsler no i fire år har ført den åpne luftkrigen mot sivilbefolkningen. Fordi England ikke vil ha krigen mellom forsvarsmakt og forsvarsmakt, som det hittil har vært sedvane blant Europas kulturfolk, men fører en utryddelseskrig, en krig mot folkenes substans.

fordi Englands bomber gjør barna i Europa til krøplinger

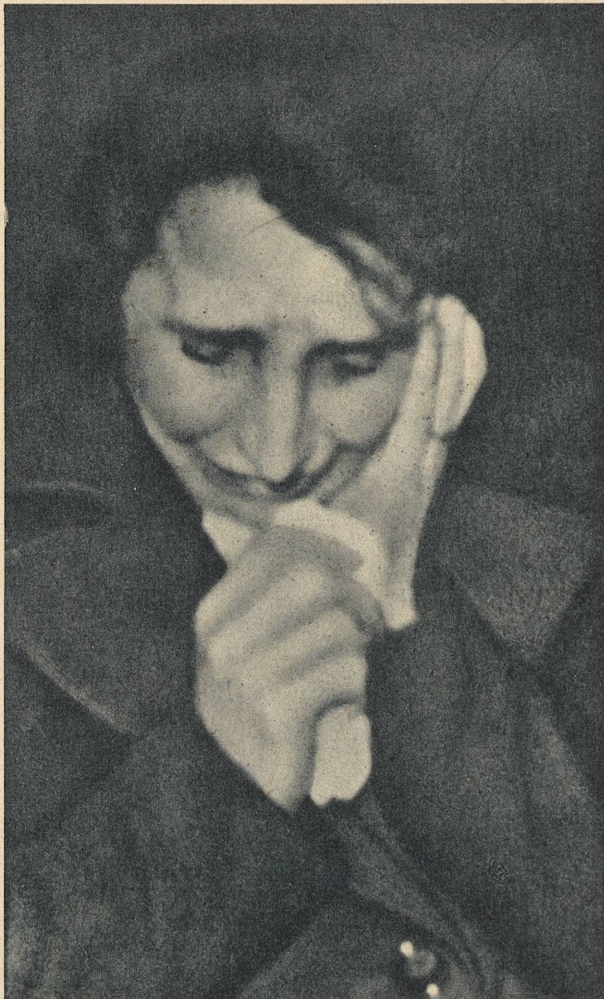

Hamburg: en jente blir reddet ut av ruinene av foreldrenes leilighet, få minutter før hadde hun mistet begge foreldrene

Overfor de døde barna: en mor i Frankrike

En mor i Tyskland

En mor i Romania

HVORFOR SKYTER TYSKLAND MOT ENGLAND?

*Fordi England har brakt den grusomste lidelse
over mange tusen mødre i Europa: Fordi England
driver åpen menneskejakt over Kontinentet, som
om vi europeere var fritt villt*

Fire år igjennom atter og atter det
samme bilde: etter et terrorangrep...

Bare livet har de reddet...

Et av mange bilder: en gate i et boligkvarter i en tysk by. For de døde under deres ruiner skyter Tyskland mot England

Et annet bilde blant mange: en bondegård i snøen — truffet av en velrettet bombe. Systematisk som med boligkvarterene forsøker englenderne også å treffe bøndene, deres kveg og avlinger: som i den første verdenskrigen skal sulten gjør Europa mør

HVORDAN KOM DET TIL 16. JUNI?

Den som den 17. juni 1944 klokken to om ettermiddagen hørte tysk kringkasting, har vel vært vitne til den mest sensasjonelle og samtidig dystreste utsendelse, som i denne krigen ble sendt ut fra noen kringkastingstasjon. I flere minutter hørte en den dumpe rulling og brøling av de „nyartede sprenglegemer“, som fløy over mot England.

Vi hørte denne utsendelsen midt i blant Berlins himmelragende ruiner. Kringkastings-toner klang ut fra en liten butikk, som var blitt åpnet provisorisk igjen i et ødelagt hus, der ligger i et kvartal, hvor det siden november 1943 neppe står en eneste av de store husblokkene mer. De få fotgjengere som enno fins i denne utdødde gate, hadde stanset og lyttet til denne underlige døds musikk, som straks fikk de angrepsvante berlinere til å forstå at selv over deres så forferdelig ødelagte by hadde det ikke utspilt seg noe liknende. De så på de utbrente gatene. Ingen i verden kunde bedre enn berlinerne bedømme hva dette no betydde for London og det sørengelske område. Det vilde være galt å si at berlinerne jublet i dette øyeblikket. Alt det de hadde opplevd et helt år igjennom i sin egen by hadde fylt dem med et stort alvor. Under disse harde prøvelsens måneder hadde ordet „hemmelig våpen“ aldri mistet sin metalliske klang. I England hadde en ganske visst antatt at det bare dreide seg om bløff, etterat det i de ni nettene etter invasjonen begynte ikke hadde hendt noe usedvanlig. Men fra den tiende natten av behøvde ingen i London og Sør-England å gjette gåter lenger.

I dette øyeblikket minner vi om at riksregjeringen etter å ha framsatt en rekke liknende forslag den 31. mars 1936 hadde forelagt de europeiske og ikke-europeiske regjeringer et memorandum, hvor det het:

„Den tyske regjering ser det som den viktigste oppgave å bringe luftkrigen inn i den moralske og menneskelige atmosfære, slik det i sin tid ble vedtatt av Genfer-konvensjonen for å skåne ikke-krigsdeltakerne eller de sårede. På samme måte som det ved internasjonale konvensjoner er blitt forbudt å drepe forsvarsløse sårede eller fanger eller å anvende dum-dum-prosjektiler eller å føre en advarsløs ubåtkrig, må det lykkes en sivilisert menneskehet også på nye våpenanvendelser områder å underbinde muligheten for en meningsløs utarting uten å motsi målet for krigføringen.

Den tyske regjering foreslår derfor for disse konferanser til å begynne med som praktiske oppgaver:

1. Forbud mot nedkasting av gass-, gift- og brannbomber.

2. Forbud mot nedkasting av bomber av alle slag på åpne byer og landsbyer, der befinner seg utenfor rekkevidden av de kjempende fronters middels tunge artilleri.“

Det er vel kjent att dette memorandum dengang ble opptatt av den franske regjering med stort alvor, men at den engelske avslo det skarpt — på et tidspunkt, da den seinere luftmarsjal Harris ved den indiske nordvestgrense og i Sør-Arabia mot opprørsk innfødte stammer for første gang prøvde systemet med bombetepper og bombing av større arealer.

Riksregjeringen har også seinere gjort liknende forslag, og enno den dagen da Polenkrigen begynte, meddelte der Führer at han hadde gitt luftvåpenet i oppdrag å innskrenke seg til militære objekter. Dengang sa Adolf Hitler: „Men hvis motstanderen tror å kunne se et fribrev i dette til på sin side å kjempe med motsatte metoder, vil han få et svar så han mister mål og mæle.“ Allikevel har så England alt våren og sommeren 1940 åpnet bombekrigen, som det tyske luftvåpen først etter ukelang venting ga et forferdelig svar på. Dette var det som londonerne seinere betegnet som „the blitz“. Fra 1943 av tok så englenderne og amerikanerne igjen overhånd i bombekrigen. De ødela ikke bare boligkvarter, kirker, teater og muséer i Tyskland, men på samme måte i Italia, Frankrike, Belgia, Nederland, Slovakia, Ungarn, Romania og Bulgaria, og i mindre omfang også i Danmark, Norge og til slutt i Schaffhausen i Sveits.

Mens dette tilintetgjørelsesfeltet mot den europeiske kultur fullførtes, ble England stadig advart: det tyske flak og de tyske dag- og nattjegere vilde ikke være det siste tyske svaret. Allikevel fortsatte de å ødelegge Berlin på samme måte som Rouen, Milano, Hamburg, Lübeck som Sofia og Bucuresti. Dusinvis av byer. Tusener av sivilister i Europa mistet livet. Hundretusener mistet hus, heim og eiendeler.

Vi sier i dag med fullt alvor som den, der vet hva han taler om: heller ikke det som natten fra den 15. til den 16. juni begynte med bombing av Sør-England og London, var det siste tyske svaret.

Maskingeværangrep fra engelske jegere mot et liktø for ofrene ved den engelske luftterror i Paris

Krenket soldatånd: hans foreldre ble myrdet i heimen av engelske bomber, mens han sto ved fronten i ærlig kamp

Signal EXTRA

Også derfor skyter
Tyskland mot England:

**Fordi Europas
helligdommer brenner
og faller sammen under
Englands bomber**